



JOHN
GRISHAM
DE BEKENTENIS

AL MEER DAN 20 JAAR DE SUCCESVOLSTE
THRILLERSCHRIJVER TER WERELD

Over het boek

In 1998 ontvoert, verkracht en wurgt Travis Boyette de zeventienjarige Nicole Yarber. Hij verstopt het lichaam zodat het nooit gevonden zal worden en kijkt vervolgens toe hoe de politie een onschuldige jongen, Donté Drumm, arresteert. De openbaar aanklager is zeker van zijn zaak, maar het bewijs is zwak. Wanneer Donté tegen alle verwachtingen toch wordt veroordeeld, haalt Travis opgelucht adem. Een onschuldige man verdwijnt achter de tralies, in afwachting van zijn executie, de dader gaat vrijuit. Maar dat was negen jaar geleden...

Travis is net vrij uit de gevangenis, waar hij een straf uitzat voor een zedenmisdrijf, als hij hoort dat Donté over vier dagen geëxecuteerd zal worden. Voor het eerst in zijn leven besluit Travis te doen wat goed is en de moord op Nicole alsnog te bekennen. Maar hoe kan iemand die schuldig is de politie, aanklagers, rechters en politici ervan overtuigen dat ze op het punt staan een onschuldig persoon te executeren? Voor de flamboyante advocaat Robbie Flak, die al negen jaar lang probeert Donté Drumms onschuldig te bewijzen, begint een race tegen de klok.

Over de auteur

John Grisham werd op 8 februari 1955 geboren in Jonesboro, Arkansas, als tweede kind in een gezin van vijf kinderen. Zijn vader werkte in de bouw en zijn moeder was huisvrouw. Na zijn studie rechten aan de University of Mississippi werkte Grisham bijna tien jaar lang als jurist, waarbij hij zich specialiseerde in strafrechtelijke zaken en letselschadeclaims. In 1983 werd hij gekozen tot lid van het Huis van Afgevaardigden van de staat Mississippi, een functie die hij tot 1990 bekleedde. Als thrillerschrijver debuteerde hij in 1988 met *De jury*, maar het was zijn tweede boek, *Advocaat van de duivel*, waarmee hij definitief zijn naam vestigde als de koning van de legal thriller.

Van dezelfde auteur

De jury
Advocaat van de duivel
Achter gesloten deuren
De cliënt
Het vonnis
De rainmaker
In het geding
De partner
De straatvechter
Het testament
De broederschap
De erfpachters
Winterzon
Het dossier
De claim
Verloren seizoen
Het laatste jurylid
De deal
De gevangene
De verbanning
De aanklacht
De getuige
De wettelozen
De belofte
De bekentenis
Het proces
Vergiffenis
De afperser
Het protest
De erfgenaam
Dilemma

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken,
volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina:
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Grisham

De bekentenis



A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel
The Confession
© 2010 by Belfry Holdings, Inc
Vertaling
Hugo Kuipers
Omslagbeeld
© T.J. Scott/Trevillion Images
Omslagontwerp
Studio Jan de Boer
© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

Met dank aan mr. J.A.M. Schoenmakers, advocaat te Breda.

ISBN 978 90 449 7434 8

NUR 332

Behoudens of krachtens de in de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Deel I

Het misdrijf

1

De koster van de St. Mark had net tien centimeter sneeuw van het trottoir geschraapt toen de man met de stok kwam aanlopen. De zon scheen, maar de wind joelde; de temperatuur kwam niet boven het vriespunt uit. De man droeg alleen een dunne werkbroek, een zomeroverhemd, versleten wandelschoenen en een licht jack dat weinig kans maakte tegen de kou. Toch wekte hij niet de indruk dat hij zich oncomfortabel voelde, en hij had ook geen haast. Hij liep mank en hing een beetje naar links, de kant waar hij de stok had. Hij schuifelde over het trottoir bij de kerk en bleef staan bij een zijdeur met de tekst KANTOOR in donkerrode letters. Hij klopte niet aan en de deur zat niet op slot. Toen hij naar binnen ging, sloeg er weer een windvlaag tegen zijn rug.

De kamer was een ontvangstruimte en zag er zo rommelig en stoffig uit als je in een oude kerk zou verwachten. In het midden zat een vrouw achter een bureau met een naamplaatje: CHARLOTTE JUNGER. Met een glimlach zei ze: 'Goedemorgen.'

'Goedemorgen,' zei de man. Een korte stilte. 'Het is erg koud buiten.'

'Dat is het zeker,' zei ze, terwijl ze hem vlug bekeek. Zijn probleem lag voor de hand: hij had geen jas, geen hoofddekseel en niets aan zijn handen.

'Ik neem aan dat u mevrouw Junger bent,' zei hij, kijkend naar de naam op het bordje.

'Nee, mevrouw Junger is er vandaag niet. Ze heeft griep. Ik ben Dana Schroeder, de vrouw van de dominee. Ik val vandaag in. Wat kunnen we voor u doen?'

Er was één lege stoel en de man keek er hoopvol naar. 'Mag ik?'

'Natuurlijk,' zei ze. Hij ging voorzichtig zitten, alsof over elke beweging eerst moest worden nagedacht.

'Is de dominee er ook?' vroeg hij. Hij keek naar een grote, dichte deur links van hem.

‘Ja, maar hij is in bespreking. Wat kunnen we voor u doen?’ Ze was tenger en zag er leuk uit in haar strakke truitje. Hij kon niets onder haar taille, onder het bureau zien. Hij had altijd een voorkeur gehad voor kleinere types. Mooi gezichtje, grote blauwe ogen, hoge jukbeenderen. Een gezond en aantrekkelijk meisje, het ideale vrouwtje van een dominee.

Het was lang geleden dat hij een vrouw had aangeraakt.

‘Ik moet dominee Schroeder spreken,’ zei hij, terwijl hij zijn handen samenvouwde alsof hij bad. ‘Ik was gisteren in de kerk. Ik heb zijn preek gehoord, en... nou, ik wil graag iets met hem bespreken.’

‘Hij heeft het vandaag erg druk,’ zei ze met een glimlach. Heel mooie tanden.

‘Het is nogal dringend,’ zei hij.

Dana was lang genoeg met Keith Schroeder getrouwd om te weten dat er nooit iemand uit zijn kantoor werd weggestuurd, afspraak of niet. Trouwens, het was een ijskoude maandagochtend en Keith had het helemaal niet zo druk. Een paar telefoontjes, een gesprek dat hij op dat moment voerde met een jong stel dat een huwelijk kwam afzeggen, en dan de gebruikelijke bezoeken aan de ziekenhuizen. Ze zocht even in het bureau, vond de eenvoudige vragenlijst die ze zocht en zei: ‘Goed, ik noteer even wat gegevens, en dan zullen we zien wat we voor u kunnen doen.’ Ze had haar pen in de aanslag.

‘Dank u,’ zei hij met een lichte buiging.

‘Naam?’

‘Travis Boyette.’ Hij spelde uit eigen beweging zijn achternaam voor haar. ‘Geboortedatum: 10 oktober 1963. Geboorteplaats: Joplin, Missouri. Leeftijd: vierenvertig. Alleenstaand, gescheiden, geen kinderen. Geen adres. Geen werk. Geen vooruitzichten.’

Dana nam dat alles in zich op en zocht met haar pen naar de plaatsen waar ze dat alles kon invullen. Zijn antwoorden riepen meer vragen op dan haar formuliertje kon verwerken. ‘Oké, wat dat adres betreft,’ zei ze, nog steeds schrijvend, ‘waar verblijft u tegenwoordig?’

‘Tegenwoordig val ik onder het departement van Strafinrichtingen van de staat Kansas. Ik ben ondergebracht in een reclasseringscentrum aan Seventeenth Street, een paar straten hiervandaan. Ik sta op het punt te worden vrijgelaten, weer opgenomen te worden in de maatschappij, zoals ze het graag mogen noemen. Nog een paar maanden in het reclasseringscentrum hier in Topeka, en ik

ben weer vrij man, tenminste, voorwaardelijk vrij. Verder heb ik niets om naar uit te kijken voor de rest van mijn leven.'

De pen bewoog niet meer, maar Dana keek er toch naar. Ze aarzelde, had plotseling geen zin meer om vragen te stellen, maar omdat ze nu eenmaal begonnen was, voelde ze zich verplicht verder te gaan. Wat konden ze anders doen terwijl ze op de dominee wachtten?

'Wilt u koffie?' vroeg ze, om maar een onschuldige vraag te stellen.

Het werd even stil, veel te lang, alsof hij geen besluit kon nemen. 'Ja, graag. Zwart met een beetje suiker.'

Dana liep vlug de kamer uit en ging op zoek naar koffie. Hij keek haar na, zag alles aan haar, zag haar mooie ronde achterste onder haar daagse broek, haar slanke benen, haar atletische schouders, zelfs haar paardenstaart. Een meter zestig, misschien een meter vijftenzestig, hooguit vijftig kilo.

Ze nam de tijd, en toen ze terugkwam, zat Travis Boyette nog precies waar ze hem had achtergelaten. Hij zat daar als een monnik. De vingertoppen van zijn rechterhand tikten zachtjes tegen die van zijn linker, zijn zwarte houten stok lag over zijn dijen en hij keek somber naar niets in het bijzonder. Zijn hoofd was helemaal kaal, klein, volmaakt rond en glanzend, en toen ze hem het kopje gaf, vroeg ze zich onwillekeurig af of hij vroegtijdig kaal was geworden of zich gewoon kaal had laten scheren. Langs de linkerkant van zijn hals kroop een sinistere tatoeage omhoog.

Hij nam de koffie aan en bedankte haar. Ze ging weer achter het bureau zitten.

'Bent u luthers?' vroeg ze, opnieuw met de pen in de aanslag.

'Ik geloof het niet. Eigenlijk ben ik niets. Ik heb het nooit nodig gevonden naar een kerk te gaan.'

'Maar u was hier gisteren. Waarom?'

Boyette hield het kopje met beide handen bij zijn kin, als een muis die aan een hapje knabbelt. Als hij voor een simpele vraag over koffie tien seconden nodig had, zou hij voor een vraag over kerkbezoek misschien wel een uur nodig hebben. Hij nam een slokje en likte langs zijn lippen. 'Hoe lang denkt u dat het duurt voordat ik de dominee kan spreken?' vroeg hij ten slotte.

Niet snel genoeg, dacht Dana, die de man nu erg graag aan haar echtgenoot wilde overdragen. Ze keek op een wandklok en zei: 'Het kan nu elk moment zover zijn.'

‘Kunnen we hier misschien gewoon in stilte zitten wachten?’ vroeg hij in alle beleefdheid.

Dana begreep dat hij een afwerende houding aannam en vond stilte niet zo’n slecht idee. Toen kreeg haar nieuwsgierigheid weer de overhand. ‘Goed, maar nog één vraag.’ Ze keek op het formulier, alsof de vraag daarop voorkwam. ‘Hoe lang hebt u in de gevangenis gezeten?’ vroeg ze.

‘Mijn halve leven,’ zei Boyette zonder aarzeling, alsof hij die vraag vijf keer per dag te beantwoorden kreeg.

Dana schreef iets op en keek toen naar het toetsenbord van haar computer. Ze typte iets in met een vaart alsof ze bijna te laat met iets was. Haar e-mail aan Keith luidde: ‘Er zit hier een ex-gedetineerde die zegt dat hij je moet spreken. Gaat niet eerder weg. Lijkt me best aardig. Drinkt koffie. Kun je het daar snel afwikkelen?’

Vijf minuten later ging de deur van de kamer van de dominee open en vluchtte een jonge vrouw naar buiten. Ze veegde over haar ogen. Ze werd gevolgd door haar ex-verloofde, die kans zag tegelijk te fronsen en te glimlachen. Geen van beiden zei iets tegen Dana. Geen van beiden merkte Travis Boyette op. Ze verdwenen.

Toen de deur was dichtgevallen, zei Dana tegen Boyette: ‘Een ogenblik.’ Ze liep vlug de kamer van haar man in om hem in te lichten.

Dominee Keith Schroeder was vijfendertig jaar, al tien jaar gelukkig getrouwd met Dana, vader van drie jongens, die geboren waren met telkens twintig maanden ertussen. Hij was nu twee jaar de predikant van de St. Mark; daarvoor was hij aan een kerk in Kansas City verbonden geweest. Zijn vader was een gepensioneerde lutherse dominee, en Keith had er nooit over gedacht iets anders te worden. Hij was opgegroeid in een stadje in de buurt van St. Louis, had daar in de buurt ook gestudeerd, en was nooit uit het Midwesten weg geweest, afgezien van een schoolreis naar New York en een huwelijksreis naar Florida. Hij werd over het geheel genomen bewonderd door zijn gemeente, al waren er problemen geweest. De grootste ruzie deed zich voor nadat hij de vorige winter, toen er sneeuwstormen woedden, daklozen had opgevangen in het souterrain van de kerk. Toen de sneeuw smolt, wilden sommige daklozen niet meer weg. De gemeente gaf de kerk een bekeuring wegens ongeoorloofde huisvesting, en er kwam een verhaal in de

krant dat Keith enigszins in verlegenheid bracht.

Het onderwerp van zijn preek was de vorige dag ‘vergevingsgezindheid’ geweest; Gods eindeloze en allesoverheersende kracht om onze zonden te vergeven, hoe erg ze misschien ook waren. De zonden van Travis Boyette waren gruwelijk, ongelooflijk, afgrijselijk. Zijn misdaden tegen de mensheid zouden hem vast en zeker veroordelen tot eeuwig lijden. Op dit punt in zijn ellendige leven was Travis ervan overtuigd dat hij nooit vergeven kon worden. Maar hij was nieuwsgierig.

‘We hebben hier wel vaker mannen uit het reclasseringscentrum gehad,’ zei Keith. ‘Ik heb daar zelfs diensten gehouden.’ Ze zaten in een hoek van zijn kamer, bij het bureau vandaan: twee nieuwe vrienden die een praatje maakten in doorzakkende canvas stoelen. Dicht bij hen brandden namaakblokken in een namaakhaard.

‘Niet slecht hier,’ zei Boyette. ‘Veel beter dan de gevangenis.’ Hij was een tenger gebouwde man met de bleke huid van iemand die niet veel in de buitenlucht was geweest. Zijn knokige knieën kwamen tegen elkaar aan, en hij had de zwarte stok eroverheen gelegd.

‘En waar was die gevangenis?’ Keith hield hem een mok dampende thee voor.

‘Overal verspreid. De laatste zes jaar in Lansing.’

‘En waar was je voor veroordeeld?’ vroeg hij. Hij wilde graag over de misdrijven horen, want dan zou hij ook meer over de man zelf te weten komen. Geweld? Drugs? Waarschijnlijk. Aan de andere kant was Travis misschien oplichter of belastingfraudeur. Eigenlijk zag hij er niet naar uit dat hij iemand geweld zou aandoen.

‘Veel slechte dingen, dominee. Ik kan het me niet allemaal meer herinneren.’ Hij vermeed oogcontact en keek strak naar de vloerbedekking. Keith nam een slokje thee, keek nog eens goed naar de man en zag diens tic: elke paar seconden ging zijn hele hoofd een beetje naar links. Het was een snelle beweging, gevolgd door een radicalere herstellbeweging.

Nadat het een tijdje doodstil was geweest, zei Keith: ‘Waar wil je over praten, Travis?’

‘Ik heb een hersentumor, dominee. Kwaadaardig, dodelijk, in feite onbehandelbaar. Als ik wat geld had, zou ik ertegen kunnen vechten, bestraling, chemo, de gebruikelijke dingen, en dan zou ik misschien nog tien maanden of een jaar in leven blijven. Maar het

is een glioblastoom, graad vier, en dat betekent dat ik dood ben. Een halfjaar, een heel jaar, eigenlijk doet het er niet toe. Over een paar maanden ben ik er niet meer.' Alsof hij werd geroepen, diende de tumor zich op dat moment aan. Boyette trok een grimas, boog zich naar voren en begon zijn slapen te masseren. Hij haalde moeizaam adem en het leek wel of zijn hele lichaam pijn deed.

'Dat is heel erg,' zei Keith, die meteen beseftte hoe ontoereikend dat klonk.

'Die verrekte hoofdpijn,' zei Boyette, zijn ogen nog stijf dicht. Enkele minuten zwegen ze, terwijl hij tegen de pijn vocht. Keith keek hulpeloos toe. Hij zou nog eerder zijn tong afbijten dan dat hij iets stoms zei als: 'Zal ik een pijnstillert halen?' Toen kwam er een eind aan het lijden en ontspande Boyette zich. 'Sorry,' zei hij.

'Wanneer is de diagnose gesteld?' vroeg Keith.

'Weet ik niet. Een maand geleden. De hoofdpijn begon afgelopen zomer in Lansing. U kunt zich wel voorstellen hoe het daar met de medische zorg is gesteld. Ik kreeg geen hulp. Toen ik vrijkwam en hierheen werd gestuurd, brachten ze me naar het St. Francis-ziekenhuis. Ze deden tests en scans, en vonden een mooi eitje in het midden van mijn hoofd, precies tussen mijn oren, te diep voor een operatie.' Hij haalde diep adem, blies de lucht uit en glimlachte voor het eerst. Hij miste een tand aan de linkerbovenkant; daar zat een opvallend gat. Keith vermoedde dat de tandheelkundige zorg in de gevangenis ook te wensen overliet.

'Ik neem aan dat u vaker met mensen als ik te maken hebt gehad,' zei Boyette. 'Mensen met de dood voor ogen.'

'Van tijd tot tijd. Het hoort bij het vak.'

'En ik neem aan dat die mensen dan heel serieus gaan denken over God, de hemel, de hel en al die dingen.'

'Ja, dat is zo. Dat ligt in de menselijke aard. Als we met onze eigen sterfelijkheid worden geconfronteerd, denken we aan het hierna-maals. En jij, Travis? Gelooft je in God?'

'Op sommige dagen wel, op andere dagen niet. Maar zelfs als ik geloof, ben ik nog sceptisch. Voor u is het gemakkelijk om in God te geloven, want u hebt een gemakkelijk leven gehad. Voor mij is het een heel ander verhaal.'

'Wil je me je verhaal vertellen?'

'Liever niet.'

‘Waarom ben je hier dan gekomen, Travis?’

De tic. Toen zijn hoofd weer stil was, keek hij de kamer rond, om uiteindelijk zijn blik op de dominee te laten rusten. Ze keken elkaar een hele tijd aan zonder met hun ogen te knippen. Ten slotte zei Boyette: ‘Dominee, ik heb slechte dingen gedaan. Ik heb onschuldige mensen kwaad gedaan. Ik weet niet of ik dat allemaal wil meenemen in mijn graf.’

Nu komen we verder, dacht Keith. De last van de ongebiechte zonde. De schaamte van het begraven schuldgevoel. ‘Het zou helpen als je me over die slechte dingen vertelde. Het is altijd goed om met een bekentenis te beginnen.’

‘En dit is vertrouwelijk?’

‘Voor het grootste deel wel, ja, maar er zijn uitzonderingen.’

‘Welke uitzonderingen?’

‘Als je me in vertrouwen neemt, en ik geloof dat je een gevaar voor jezelf of voor iemand anders vormt, dan ben ik ontheven van de plicht tot geheimhouding. Met andere woorden, dan mag ik hulp zoeken.’

‘Dat klinkt ingewikkeld.’

‘Dat is het eigenlijk niet.’

‘Luister eens, dominee, ik heb verschrikkelijke dingen gedaan, maar dit knaagt nu al vele jaren aan me. Ik moet met iemand praten, en ik kan nergens anders heen. Als ik u over een vreselijk misdrijf vertelde dat ik jaren geleden heb begaan, kunt u dat dan geheimhouden?’

Dana ging meteen naar de website van het departement van Strafinrichtingen van de staat Kansas en stortte zich binnen enkele seconden in het ellendige leven van Travis Dale Boyette. In 2000 tot tien jaar gevangenisstraf veroordeeld wegens poging tot verkrachting. Huidige status: gedetineerd.

‘Huidige status: in de kamer van mijn man,’ mompelde ze terwijl ze op toetsen bleef drukken.

In 1991 in Oklahoma tot twaalf jaar gevangenisstraf veroordeeld wegens verkrachting. Voorwaardelijk in vrijheid gesteld in 1998.

In 1987 in Missouri tot acht jaar gevangenisstraf veroordeeld wegens verkrachting. Voorwaardelijk in vrijheid gesteld in 1990.

In 1979 in Arkansas tot twintig jaar gevangenisstraf veroordeeld

wegens verkrachting. Voorwaardelijk in vrijheid gesteld in 1985.

Boyette stond als zedendelinquent geregistreerd in Kansas, Missouri, Arkansas en Oklahoma.

‘Een monster,’ zei ze tegen zichzelf. Op zijn archieffoto zag ze een veel dikkere, veel jongere man met donker, uitgedund haar. Ze maakte vlug een samenvatting van zijn dossier en stuurde een e-mail naar Keiths desktopcomputer. Ze was niet bang dat haar man gevaar liep, maar ze wilde die griezel het gebouw uit hebben.

Na een halfuur van gespannen praten en weinig vooruitgang begon Keith er genoeg van te krijgen. Boyette toonde geen belangstelling voor God, en aangezien Keith zich in God had gespecialiseerd, kon hij weinig anders voor hem doen. Hij was geen hersenchirurg. Hij had geen banen te vergeven.

Er kwam een bericht op zijn computer binnen. Dat merkte hij aan het verre geluid van een ouderwetse deurbel. Bij een gewoon bericht ging de bel twee keer, maar als hij drie keer ging, was het een bericht uit het kantoor. Hij deed alsof hij het negeerde.

‘Waarom heb je die stok?’ vroeg hij vriendelijk.

‘Het leven in de gevangenis is hard,’ zei Boyette. ‘Ik heb één keer te vaak gevochten. Dat zal de tumor wel hebben veroorzaakt.’ Hij vond dat grappig en lachte om zijn eigen humor.

Keith voelde zich verplicht ook even te grinniken. Toen stond hij op, liep naar zijn bureau en zei: ‘Nou, ik zal je een kaartje van me geven. Je mag me altijd bellen. Je bent hier altijd welkom, Travis.’ Hij pakte een kaartje op en keek op zijn monitor. Vier stuks, vier veroordelingen, allemaal voor zedendelicten. Hij liep naar de stoel terug, gaf Travis een kaartje en ging zitten.

‘Het leven in de gevangenis is vooral hard voor verkrachters, hè Travis?’ zei Keith.

Als je naar een andere stad verhuisde, was je verplicht naar het politiebureau of de rechtbank te gaan om je als zedendelinquent te laten registreren. Na een jaar of twintig ga je er gewoon van uit dat iedereen het weet. Iedereen let op je. Boyette reageerde dan ook niet verrast. ‘Erg hard,’ beaamde hij. ‘Ik weet niet meer hoe vaak ik ben aangevallen.’

‘Travis, luister. Ik praat niet graag over dit onderwerp. Ik heb nu afspraken. Als je me nog een keer wilt komen opzoeken, kom dan

gerust. En je bent ook welkom op onze zondagsdiensten.’ Keith wist niet zeker of hij dat meende, maar hij klonk oprecht.

Boyette haalde een opgevouwen papier uit een zak van zijn jack. ‘Hebt u ooit van de zaak-Donté Drumm gehoord?’ vroeg hij, terwijl hij het papier aan Keith gaf.

‘Nee.’

‘Een zwarte jongen uit een stad in East Texas, in 1999 veroordeeld voor moord. Ze zeiden dat hij een cheerleader van de high school had vermoord, een blank meisje. Haar lichaam is nooit gevonden.’

Keith vouwde het papier open. Het was een fotokopie van een kort artikel in de krant van Topeka. Het was op zondag gedateerd, de vorige dag. Er stond niets opmerkelijks in het artikel, alleen dat er in Texas weer eens een veroordeelde zou worden geëxecuteerd die beweerde dat hij onschuldig was. ‘De executie is aanstaande donderdag,’ zei Keith, en hij keek op.

‘Ik zal u wat vertellen, dominee. Ze hebben de verkeerde te pakken. Die jongen had niets met de moord op haar te maken.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Er is geen bewijs. Geen enkel bewijs. De politie dacht dat hij het had gedaan. Ze ontfoetselden hem een bekentenis, en nu gaan ze hem vermoorden. Het is verkeerd, dominee. Heel verkeerd.’

‘Hoe kan het dat je er zoveel van weet?’

Boyette boog zich dichterbij hem toe, alsof hij iets zou fluisteren wat hij nooit eerder had uitgesproken. Keiths hart ging met de seconde sneller slaan. Maar er kwamen geen woorden. Er volgde weer een lange stilte, waarin de twee mannen elkaar aankeken.

‘Hier staat dat het lichaam nooit is gevonden,’ zei Keith. Laat hem praten, dacht hij.

‘Ja. Ze hebben een wild verhaal verzonnen: de jongen greep het meisje, verkrachtte haar, wurgde haar en gooide haar lichaam van een brug in de Red River. Daar is niets van waar.’

‘Dus jij weet waar het lichaam is?’

Boyette ging rechtop zitten en sloeg zijn armen over elkaar. Hij knikte. Die tic van hem. En nog eens. Ze volgden elkaar sneller op als hij onder druk stond.

‘Heb jij haar vermoord, Travis?’ vroeg Keith, die zich over zijn eigen vraag verbaasde. Nog geen vijf minuten geleden had hij in gedachten een lijst gemaakt van alle gemeenteleden die hij in de ziekenhuizen

moest opzoeken. Nu praatten ze over een moord en een verborgen lijk, en dacht hij aan manieren om Travis het gebouw uit te krijgen.

‘Ik weet niet wat ik moet doen,’ zei Boyette, en op dat moment werd hij weer getroffen door een golf van pijn. Hij boog zich naar voren alsof hij moest overgeven en drukte zijn handpalmen tegen zijn hoofd. ‘Ik ga toch dood, ja? Over een paar maanden ben ik dood. Waarom zou die jongen ook moeten doodgaan? Hij heeft niets gedaan.’ Zijn ogen waren nat; zijn gezicht was vertrokken.

Keith zag dat hij trilde. Hij gaf hem een papieren zakdoekje en zag Travis zijn gezicht afvegen. ‘De tumor groeit,’ zei Boyette. ‘Elke dag geeft hij meer druk op mijn schedel.’

‘Heb je medicijnen?’

‘Een paar. Ze werken niet. Ik moet gaan.’

‘Ik geloof dat we nog niet klaar zijn.’

‘Dat zijn we wel.’

‘Waar is het lijk, Travis?’

‘Dat wilt u niet weten.’

‘Dat wil ik wel. Misschien kunnen we de executie tegenhouden.’

Boyette lachte. ‘O ja? Mooi niet; het is in Texas.’ Hij stond langzaam op en tikte met zijn stok tegen de vloerbedekking. ‘Dank u, dominee.’

Keith stond niet op. In plaats daarvan keek hij Boyette na, die vlug de kamer uit schuifelde.

Dana staaarde hem aan en vertikte het om te glimlachen. Ze kon nog zwakjes ‘Tot ziens’ uitbrengen toen hij ‘Bedankt’ had gezegd. Toen was hij weg. Hij ging weer zonder jas en handschoenen de straat op, maar dat kon haar echt niet schelen.

Haar man was niet opgestaan. Hij zat nog onderuitgezakt in zijn stoel en staaarde verdoofd naar de muur, de fotokopie van het krantenbericht nog in zijn hand. ‘Gaat het?’ vroeg ze. Keith gaf haar het artikel en ze las het.

‘Ik zie het verband niet,’ zei ze toen ze het had gelezen.

‘Travis Boyette weet waar het lijk is begraven. Hij weet dat, omdat hij haar heeft vermoord.’

‘Heeft hij toegegeven dat hij haar heeft vermoord?’

‘Bijna. Hij zegt dat hij een hersentumor heeft die niet te opereren is, en dat hij over een paar maanden dood is. Hij zegt dat Donté Drumm niets met de moord te maken had. Hij liet duide-

lijk doorschemeren dat hij weet waar het lijk is.’

Dana plofte op de bank neer en liet zich tegen de kussens zakken. ‘En je gelooft hem?’

‘Hij is een echte misdadiger, Dana. Hij zou altijd eerder liegen dan de waarheid spreken. Je kunt geen woord geloven van wat hij zegt.’

‘Geloof je hem?’

‘Ik denk van wel.’

‘Hoe kun je hem geloven? Waarom?’

‘Hij lijdt, Dana. En niet alleen aan die tumor. Hij weet iets van die moord en van het lijk. Hij weet veel, en het zit hem echt dwars dat er een onschuldige wordt geëxecuteerd.’

Keith luisterde een groot deel van zijn tijd naar de vaak delicate problemen van anderen en gaf dan raad waarop ze vertrouwden. Daardoor had hij geleerd mensen goed te observeren. En hij vergiste zich bijna nooit. Dana stond eerder met haar oordeel klaar, was eerder geneigd mensen te bekritisieren of te veroordelen, en zat er dan ook vaker naast. ‘Nou, wat denk je, dominee?’ vroeg ze.

‘Laten we het komende uur helemaal aan research besteden. Laten we een paar dingen verifiëren: is hij echt voorwaardelijk vrij? Zo ja, wie is dan zijn reclasseringsambtenaar? Wordt hij behandeld in het St. Francis? Heeft hij echt een hersentumor? Zo ja, is het terminaal?’

‘Je kunt nooit zonder zijn toestemming inzage krijgen in zijn medische gegevens.’

‘Nee, maar laten we kijken hoeveel we kunnen nagaan. Bel dokter Herzlich – was hij gisteren in de kerk?’

‘Ja.’

‘Dat dacht ik al. Bel hem en probeer iets te weten te komen. Hij zal vanmorgen de ronde doen in het St. Francis. Bel de reclassering en kijk hoeveel je daar te weten kunt komen.’

‘En wat doe jij terwijl ik zit te telefoneren?’

‘Ik zoek online. Ik kijk wat ik kan vinden over de moord, het proces, de verdachte, alles wat daar is gebeurd.’

Ze stonden allebei op. Ze hadden opeens haast. Dana zei: ‘En als het nu eens allemaal waar is, Keith? Als we er nu eens van overtuigd raken dat die griezel de waarheid spreekt?’

‘Dan moeten we iets doen.’

‘Wat bijvoorbeeld?’

‘Ik heb geen flauw idee.’